

ח" ניסן התשע"ב

צו

עו"ת..

ש': לדוע לקריבים קרבן חטאת היכן שלקריבים קרבן עולה? ת': קרבן חטאת בל על חטאים ולמיון שהתורה הקדושה חסה על החוטאים שלט יתביישו, לכן קבעה שהקרבן קרבן חטאת יהי בלאקום הקרבן קרבן עולה כדי שלט ישלמו לב האנשים ואלארו אדם זה חוטא.

בלא התורה הקדושה לרחמיה על כל נברא ואפילו שהוטא חוטא... ולכן יש ללאוד לזה גם אם האית את חברך עושה דבר לא תשפוט אותו לשלילה. בצדק תשפוט עליתך..

זנני השבת (לפי אופק אשדוד)

בניסת השבת; דב' 18:

יציאת השבת; דב' 19:

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף ב' ר' סעדיה חידד ז"ל
ר' זבלון 37 גדרה

לה"י

"מחודדין בפיר"...

שיהיו דברי תורה

מה בפרשה?

במשכן היו שני מזבחות: מזבח העולה, מן המצוות של הקרבנות אנו לומדים, שאסור שבו הקריבו את הקרבנות והיה עשוי מנחשת; ומזבח הקטורת, שהיה עשוי מזהב.

בכל יום היו צריכים להדליק אש על מזבח הנחושת שעמד במשכן, ואסור היה לכבות אותה.

לאחר שסיים ה' להסביר לבני ישראל את מצוות הקרבנות, התכוון העם לחנוכת המשכן ולהכנות המיוחדות של הכהנים והלוויים. ההכנות נמשכו שבעה ימים, ובהם ישבו אהרן ובניו בפתח אהל מועד. לימים האלו קראו "ימי מילואים".

הכהן הגדול הקריב קרבן מיוחד פעמיים ביום: בבוקר ובערב. אסור היה לכהן או לאדם אחר לאכול מן הקרבן הזה.

מתוך סיפורי התורה ~

"וכל דם לא תאכלו" (ז, כ"ו)

מתוך מעייני השועה

באחת מערי מזרח אירופה העלילו הגויים על יהודי העיר עלילת דם. היהודים, כך טענו הנוצרים, רצחו נער נוצרי כדי להשתמש בדמו לאפיית המצות שלהם בחג הפסח.

נערך משפט, ובמהלכו הגן רב העיר על בני הקהילה. אולם עדים רבים העידו שראו את היהודים סוחטים את דמו של הנער, ונראה היה שקהילה שלימה עתידה להיחרב.

"המותר לי להזמין לכאן אחת מהנשים היהודיות העוברות ברחוב?", שאל הרב את השופטים. האישור ניתן, ואל האולם הובאה אישה יהודייה. הושיט לה הרב ביצה ואמר: "טגני נא לי חביתה, כי רעב אני וברצוני לאכול". מיהרה האישה לשבור את קליפת הביצה, ובטרם תשפוך את תוכנה למחבת, בדקה היטב את הביצה, שמא יש עליה כתם של דם.

"מדוע את מתבוננת כך בביצה?", שאל הרב לאוזני השופטים הגויים. "כדי לבדוק אם אין בה, חלילה, דם", אמרה האישה בפליאה. חיך הרב והודה לאישה. עדי השקר מיהרו לעזוב את האולם. תשובה תמימה זו הוכיחה לשופטים כי היהודים חפים מפשע!

בואו נקבל על עצמינו, חברים יקרים, שכשם שאנחנו מקפידים על קלה כחמורה ונזהרים בכל מה שנכנס לפינו, כך נקפיד ונשגיח תמיד גם בכל למה שיוצא מפינו. שהרי אמרו חכמים: "כל המלבין פני חברו ברבים כאילו שופך דמים!"

השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)	הפרשה הבאה	השלם: "כֹּל תֹּאכַל כֹּל דָּם וְיִקְרְתָהּ הַהוּא, מַעֲקִיָּה" (ויכז)	השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)
השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)		השלם: "הַכֹּהֵן הַמִּקְטָא אֶתָּה, יֵאָכְלָהּ; בַּמָּקוֹם קֹדֶשׁ תֹּאכַל, בְּחֶצֶר אֹהֶל" (ויט)	השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)
השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)		השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)	השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)
השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)	שם הפרשה	השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)	השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)
השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)	אחד מבגדי הכהן הגדול	השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)	השלם: "וְזוּ מִקְנוֹ עַל-הַמִּזְבֵּחַ, פִּעֻקִים" (תיא)

הפסי התבלבל.. סדר אותו..

בבשר תשרפו ובלחם וכוונתך באש (ח, לב)

